

Ющѣ возрастѣ благоговѣніе

Въ сердца нѣхны, и со смиреніе

Взѣха одръ сами да го носатъ,

И оу црковь съ мѣщы го донесатъ,

Да сѣ и они до тѣла прикоснатъ,

И ѿ мѣщей стѣгѣ ѿсвѣтатъ.

Родители съ слѣзы послѣдѣваха,

И съ невѣста до црква пратиѣха.

Но народа весьма много бѣше,

И къ стѣмѣ всѣкій желѣше

Да пристѣпи, и да се прикосне

И сотвори свое говѣніе.

И ѿ тѣло много оутѣшеніе,

И народно безъ числа стицаніе

Царь и Папа не можа да ходатъ,

Нитѣ одръ ѿ множества носатъ.

Затѣ рече царь на слѣги: Вѣйте!

„Златѣ, сребро оу народѣ фрѣйте,

„Да ѿ Одрѣ нѣкакѣ поѣстѣпатъ,

„И до црква мѣсто да ни стѣратъ.“

Но тѣль много говѣніе бѣше,

Да на златѣ никѣй не глѣдаше.

Желаніе вси ѣдно ѿмаѣха,

Члѣвѣка да вѣдатъ Бжїѣ,

И до мѣщей глѣдаѣха да дойдатъ,

Бѣда тѣло чѣтноѣ целѣватъ.